

ליל שבת קודש פרשת נצבים וילך ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו המדבר מתיקון הברית ומקדושת המחשבה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), תיקן הברית תלוי בקדושת המחשבה, וכמובא בזוהר (משפטים ק"י) סלוקא דיסודא עד אבא ואמא וכו' (עליית מדת היסוד מגיע עד המוחין הנקראים אבא ואמא), עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה מבואר בכמה מקומות בספרי רביז"ל, שעיקר קדושת הברית תלוי בקדושת המחשבה, ואם האדם מטהר את מוחו ומחשבתו לחשוב רק מחשבות טובות, אזי גם בריתו על תיקונו, ולא יבא לידי פגם הברית חס ושלום, שזהו דברי הזוהר הנ"ל, סלוקא דיסודא, עליית מדת היסוד, שהוא הברית קודש, עד אבא ואמא, מגיע עד המוחין הקדושים, חכמה ובינה, הנקראים אבא ואמא, כי על ידי קדושת המחשבה, נתקן קדושת היסוד, מה שאין כן כשאדם מפקיר מוחו ומחשבתו, לחשוב מחשבות זרות והרהורים רעים חס ושלום, זהו פתח לפגם היסוד רחמנא ליצלן, וזה עושה אדם משוגע ממש רחמנא ליצלן, כי כל השיגיונות הבאים לאדם באים מפגם תאוה זו, על דרך שאומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג.) איש כי תשמה וגו', אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, כי אין חטא זה בא אלא מרוח שטות, ולכן מביא רביז"ל בתורה זו, שחכמי הרופאים אומרים שסירוס הוא רפואה למשוגע, כי תאוה זאת עושה אדם משוגע ממש רחמנא ליצלן, ולכן העיקר הוא שמירת המחשבה, וכמו שפעם אמר רביז"ל למוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ק"ד) "סע האט א פנים אז מע מוז זיך פון א הרהור זייער היטן" (כנראה צריכין לשמור עצמו מאד מהרהור רע), כי הוא פתח הטומאה רחמנא ליצלן, ולהיפוך, כשאדם זוכה לקדש מוח מחשבתו, אזי נפתח דעתו ומוחו בהשגות אלקות, עד שיכול לעלות לנוקבא דפרדשקא (הנקב של החוטם העליון כביכול), שהוא החלון של העולמות העליונים, ויאירו לפני עיניו, הצירופים והייחודים של הד' עולמות, שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, עם ג' כתריהם, קס"א קמ"ג קנ"א שעולים בגימטריא פרדשק"א (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב'), כי הכל תלוי כפי קדושת מחשבת האדם, ובמקום שאדם חושב, שם כל האדם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א), ולכן

אשרי הזוכה לקדש מוח מחשבתו בכל עת, כי אז יהיה השמים פתוחים לפניו, ויאירו לפי עיניו שם הוי"ה ברוך הוא בכל צירופיו, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל') לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחיה לנו וישמעינו אותה ונעשנה, ומובא בבעל הטורים, וכן איתא בתיקוני זוהר (תיקון ו') מ"י יעלה ל'נו ה'שמימה, ראשי תיבות מיל"ה וסופי תיבות יהו"ה, ויש להבין למה הרמז במילין אלו דייקא? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן מאד, כי דייקא על ידי קדושת מילה, שהיא שמירת ברית קודש, הבאה על ידי קדושת ושמירת המחשבה, זוכין לעלות השמימה, גם בחיים חיותו, עד שכל מוח מחשבתו יהיה דבוק בעולמות עליונים, ובצירופי שמותיו יתברך, שזהו ראשי תיבות, מיל"ה, וסופי תיבות יהו"ה, כי זה תלוי בזה, כפי קדושת וטהרת המילה, שהיא קדושת וטהרת המחשבה, כן זוכין להתגלות שם הוי"ה ברוך הוא, ועל שם זה נוסעים לצדיקים על ראש השנה, כדי לזכות לקדושת וטהרת המחשבה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רי"א), והשם יתברך יזכינו להיות אצל ציון רביז"ל על ראש השנה, ולהמשיך עלינו קדושת וטהרת המחשבה באמת, עדי נזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך באמת, ולקבל שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה, בתוך כל ישראל, אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת נצבים וילך ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל בהסיפור מבעל תפילה (מעשה י"ב) דף תמ"ז, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו את השומרים: מי המלך שלכם? השיבו, שמלך שלהם הוא יפת תאר, מחמת שהיא מביאה אל התכלית, כי התכלית הוא יישוב העולם, כמבאר לעיל, ובתחילה היתה אצלם איזה יפת תאר למלכה, אחר כך מצאו יפת תאר

מופלגת ביפיה מאד מאד, וקבלו אותה למלך, והבינו (היינו אלו החברים הנ"ל הבינו), שהיא בודאי הבת מלכה הנ"ל, ובקשו גם כן להתראות עמה, והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אל המלכה, והכירו כי היא הבת מלכה, וגודל השמחה שהיה שם, בודאי אין לשער, כי הכיתה הזאת נכשלה מאד בפגם תאוות ניאוף רחמנא ליצלן, ועשה מזה עיקר ותכלית, וכדרך רוב אנשי העולם ששקועים בתאוה זו מאד, ומרוב שעמום מתגבר אצלם המחשבות זרות והרהורים רעים, עד שמביא אותם לעבירות גמורות רחמנא ליצלן, ואילו היו מתעסקים בחכמה או במלאכה אחרת, לא היו להוטים כל כך אחר התאוה, וכמובא ברמב"ם (הלכות איסורי ביאה פרק כ"ב הלכה כ"א) שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה, עיין שם, נמצא שעיקר עצת היצר הוא בתחילה לבטל את האדם מלימוד התורה, שלא ירגיש טעם וחשק בלימודו, ואז מיד שהוא יושב בטל ומשועמם, יש מקום לכל התאוות ומחשבות זרות להתאחו בו, ורביז"ל גילה לנו (שיחות הר"ן סי' נ"א) שבאמת אין נמצא שום תאוה כלל, כי אכילה ושתיה הוא הכרח לקיום הגוף, וגם בנים מוכרחים להוליד, ואם כן אין שום תאוה כלל, רק שצריכים להתנהג בהם בקדושה ובטהרה, והשכל של האדם יכול לעמוד כנגד כל התאוות, כי הקדוש ברוך הוא יתבונן חכמתא לחכימין, כי יש לכל אחד חכמה בכח, רק שצריכין להוציאם מכח אל הפעל, ובזה השכל לבד שיש לכל אחד בכח חכמתו דהינו מה שיש לו מעצם בריאתו, מלבד מה שהשם יתברך מוסיף לתן חכמה לחכימין, בכח חכמתו לבד יכול גם כן לעמוד כנגד התאוות, ואפילו מי שכבר נמשך אחר תאוות עולם הזה, ועבר מה שעבר, ונפגם שכלו ונתבלבל ונתמעט, אף על פי כן במעט מעט שכל הנשאר יכול גם כן לעמוד, ואפילו נקודה אחת מן השכל, יכולה לעמוד כנגד כל העולם עם התאוות, ולכן העיקר להכניס תאוותיו בתוך עבודת השם יתברך, ולזכות לחכמה דקדושה, ואזי יראה שבאמת אין שום תאוה כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ב), וכמו שהתפאר רביז"ל בעצמו, ואמר (שבחי הר"ן סי' י"ח) שאצלו איש ואשה שוין, היינו שאין מגיע לו שום צד מחשבה כשרואה אשה, רק הכל שווה אצלו בעיניו כאלו רואה איש, ורביז"ל רוצה להכניס השגה זאת בנו, שנמלא את מוחינו בחכמה דקדושה, עד שיתבטל מאתנו התאוות לגמרי, והשם יתברך יזכינו להכניס לימודים אלו בקרבינו באמת, עד נזכה לטהר עצמינו מכל תאוות עולם הזה לגמרי, ולעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי. מעתה ועד עולם אמן ואמן.

וכמו דאיתא בזוהר הקדוש (אחרי ע"א): צדיק אף על גב דאיתפטר מהאי עלמא, אישתכח בכולהו עלמין יותר מבחיו, עיין שם, כי כל זמן שהוא עדיין מלובש בלבוש גשמי, הוא מצומצם במקום אחד לבד, אבל אחר שפושט את גופו, ולבוש לבוש רוחני, הוא יכול להיות בכל מקום ממש, וכמו שרואים אצל כל הצדיקים האמיתיים, שאחר שנסתלקו מזה העולם, השאירו ספרים קדושים, שגילו ופירסמו אלקותו יתברך בכל בעולם כולו, ונתפרסם דעתם בכל עולם, כי פניו שכלו ונשמתו של הצדיק נמצא בתוך ספריו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ב), נמצא שאף על פי שנסתלק מסטרא דילן, ההסתלקות הוא רק מצד גשמיות גופו, אבל פניו שכלו ונשמתו נמצאים עדיין למטה בעולם הזה, ובפרט אם השאיר בנים ותלמידים הממשיכים דעתו אחריו, אזי נחשב כאילו חי ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפירוש"י סוף פרשת וילך), המשאיר תלמיד אחריו וכו' כאילו הוא חי, וכמו שרואים אצל רביז"ל, שמאז הסתלקותו של רביז"ל כמעט לפני מאתיים שנה, המתקרבים אל רביז"ל, והבאים אל ציונו הקדוש, מתרבים מדי שנה בשנה, כן ירבו, כי דעתו של רביז"ל נשאר חי וקיים בזה העולם, על ידי ספריו ותלמידיו הקדושים, ולכן מתקרבים בכל פעם יותר ויותר, ומדבר זה היה עיקר המחלוקת על מוהרנ"ת ז"ל, כי כשמוהרנ"ת ז"ל התחיל לגלות ולפרסם דעת רביז"ל בעולם אחר הסתלקות רביז"ל, ועשה התעוררות גדול בין אנשי שלומינו שילמדו ספרי רביז"ל, ויסעו בכל פעם אל ציון רביז"ל, ובפרט בראש השנה, זה עורר עליו מחלוקת גדול מחסידים אחרים, כי אם יכולים לקשר עצמו אל צדיק אפילו אחר הסתלקותו, על ידי ספריו הקדושים, ועל ידי ציונו הקדוש, אם כן נתבטלו כל החשיבות של המפורסמים, שהרי יכולים לקשר עצמו אל צדיק שהוא בעולם הבא, וכן מובא בספק הקדוש "ישמח לב" להרב הקדוש רבי נחום ממשארנאביל זי"ע (מסכת שבת), שיכולים לקיים השתטחות על קברי צדיקים, על ידי שמשתטח על גבי ספריהם, עיין שם, נמצא שאפילו בשעה שנסתלק הצדיק מזה העולם, דייקא אז הוא נמצא ביותר בזה העולם, והוא נתגלה לכל מי שמקשר עצמו אליו, ולכן אשרי מי זוכה להיות מקורב אל צדיק אמיתי, הנמצא תמיד למעלה ולמטה, כי אז יהיה ההתקשרות שלו התקשרות תמידית, בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל"א) וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל, ויש להבין מהו ענין "וילך משה" שלא ביאר הכתוב לאן הלך, ומהו הקשר ל"וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל"? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי "וילך משה" מרמז על הסתלקותו של משה באותו יום לחיי עולם הבא, וכמו

שכתוב אחר כך, בן מאה ועשרים שנה אנכי היום וגו', ואז דייקא ביום ההסתלקות, כשעולה למעלה למעלה, הוא נמצא למטה בין נשמות ישראל עוד יותר מבחיו, ולכן כתיב "וילך משה", שהלך משה לחיי עולם הבא, אבל דייקא אז "וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל", כי דבריו הקדושים הגיעו לכל נשמות ישראל לדורות עולם, כי מחמת שהלך ועלה למעלה, היה לו עוד יותר כח לרדת למטה, ולהוריש לכל נשמות ישראל לימודי התורה הקדושה עד סוף כל הדורות.

והנה עיקר לימודי הצדיק, הם לימודי האמונה, שירשנו מהאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, שגילו ופירסמו את האמונה תחילה, והם קיבלו ירושת ארץ ישראל, שהוא מקום גילוי אמונה, וכמו שכתוב (תהלים ל"ז) שכון ארץ ורעה אמונה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ז'), כי בארץ ישראל מתגלה האמונה ביותר מכל העולם כולם, כי יש שם גילוי השגחה מיוחדת, וכמו שכתוב (דברים י"א) ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ושם מתנוצץ אור זכות אבות, שקיבלו ירושת ארץ ישראל תחילה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ה), והנה משה רבינו הוריד לנו את התורה, והראה לנו איך שהאמונה גנוזה בתוך כל מצוה ומצוה של התורה הקדושה, וכמו שכתוב (תהלים קי"ט) כל מצוותיך אמונה, כי על ידי שמקיים את התורה, מתקשרים אל האבות הקדושים שגילו את האמונה, ומקבלים ירושת ארץ ישראל, שהיא מקום האמונה, ולכן מובן דברי הבעל הטורים בתחילת הפרשה (פסוק א') בענין סמיכות פרשיות נצבים - וילך, לעיל מיניה כתיב לאברהם ליצחק וליעקב, וסמך ליה וילך משה, שהלך אליהם להגיד להם כי קיים הקדוש ברוך הוא שבועתו והכנים ישראל לארץ, עיין שם, ולכאורה צריכין להבין מהו הקשר לכאן, אבל לפי הנ"ל מובן מאד, כי משה רבינו בהסתלקותו, הוריש לנו את התורה הקדושה שהיא אור האמונה, והיא התנוצצות זכות אבות, המתגלה ביותר בארץ ישראל, ולכן ביום ההסתלקותו, שאז אישתכח בעולם יותר מבימי חיו, נתקשר ביותר אל האבות אברהם יצחק ויעקב, וגילה להם שעכשיו בניהם זוכים לקבל אור האמונה ביותר.

ועכשיו בימים אלו לפני ראש השנה הקדוש, עלינו לעשות חשבון הנפש ולעשות תשובה על כל מה שפגמו בכל השנה, והעיקר על החטאים בין אדם לחבירו, כי על עבירות שבין אדם למקום, כולם מבקשים מחילה סליחה וכפרה, ושבים בתשובה שלמה, אבל עבירות שבין אדם לחבירו, דרך בני אדם להקל בהם, ואינם מבקשים כפרה, ועל זה אמרו חכמינו הקדושים (יומא פ"ה:): עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חבירו, וכן מסיימים את תפילת נעילה, שהיא קץ

סליחה ומחילה של ימים אלו, עם תפילת "למען נחדל מעושק ידינו", שנחזור בתשובה על מה שעשקנו את חברינו, וכפרט אם אדם נגע בממון חברו, אין על זה מחילה וכפרה עד שירצה את חברו ויחזור לו ממנו, ולכן עלינו לעשות משפט בעצמינו אם לא נגענו בכבוד חברינו או בממונו, ולחזור בתשובה שלימה על זה, והקדוש ברוך הוא יזכינו לעשות תשובה שלימה, ולקבל שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה בתוך כל נשמות ישראל, אמן ואמן.

